

EL MISTERI DE LA MASIA ENCANTADA

Laia

Un dia, molt abans de les vacances d'estiu les mares de la Sara li van fer una sorpresa per les vacances.

- Sara, com que vols anar de vacances a la Costa Brava, vols que convidem a els teus amics: L'Alex, el seu germà petit Nil, En Pau, i la seva germana petita Paula? –va començar a dir la Núria

La Sara s'havia quedat de pasta de moniato i fins que les seves mares Núria i Aina no la van cridar unes quantes vegades no va reaccionar.

- Però mama, haureu de pagar molts diners per un hotel així! –va respondre la Sara
- No, anirem a un xalet I és al costat de la platja. Ho hem pensat precisament per vosaltres.

Quan va arribar el dia d'anar de vacances van passar a buscar els seus amics, van carregar les maletes i es van posar en marxa, van fer quatre hores de trajecte fins la Costa Brava. Quan van arribar ja era de nit i el primer que van fer va ser deixar les maletes i anar a dormir.

L'endemà el van disfrutar a la platja, feia un sol esplèndid. Però hi havia un tros de bosc que estava cobert de boira i s'hi va voler apropar...

- Àlex, segur que *tlobalem* alguna cosa *impoltant*? –va preguntar la Paula espantada
- No ho sé però hem d'investigar el nostre entorn no? –va respondre l'Alex i molt a poc a poc va agafar la mà a la Paula, ella el va mirar sorpresa.
- No hauríem de de tornar a la platja? –va sugerir en Nil fent veure que tornava.
- Si ara tornem... Però mira si ja es veu el és una masia antiga val mes que no hi entrem no sabem el que hi ha a dins –va manar la Sara però hi va dir massa tard perquè la Paula ja hi va entrar
- Paula què fas? –va dir cridant en Nil i en Pau alhora i la van seguir fins la masia els altres també la van seguir. Era una masia fosca i buida
- MARXEU!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – era una veu misteriosa que no sabien d'on venia però ara el més important de tot era trobar a la Paula.

Es van posar a buscar per tota la masia i no la van trobar. Estaven molt espantats i van tornar a sentir la veu misteriosa

- Ja Ja Ja!! Esteu buscant aquella nena repel·lent? no us preocupeu que està bé amb nosaltres Ja Ja Ja!!!
- Siii, on la tens maleïda veu????!!!! – va respondre cridant i posant-se davant la Sara
- Si la voleu tornar a veure haureu d'anar a veure a la Vella Siria i demanar-li que ressuciti als amos d'aquesta pobre masia Ja Ja Ja
- On podem trobar aquesta tal Vella Siria? –va preguntar cridant en Pau però la veu ja no va tornar a contestar només se sentia BOSC, BOSC, BOSC...

La veu ja no es va sentir. Van sortir de la masia i van deduir que era pel bosc ja que era l'únic que se sentia. Es van dividir en grups i van buscar en diferents sectors del bosc. Van decidir quedar després de dues hores. Després de dues hores no van trobar

res més que bosc i un petit riu amb una cascada. Era molt bonic i estaven tan esgotats es van banyar, fins i tot en Nil es va posar sota la cascada tenia una calor...

S'anava endinsant i va veure que a l'altre banda de la cascada hi havia com una cova amb una petita caseta feta de fusta i un jardinet amb un gos ell va anar ràpidament a avisar als altres.

- Alex, Sara, Pau...- va dir Nil i ells es van girar –he vist que aquí darrera...
- Què hi ha? –va interrompre en Pau
- Si em deixes parlar...- va murmurar en Nil – He vist una caseta de fusta darrera d'aquesta cascada potser hi ha la vella Sara.
- Siria!!! – va corregir la Sara mig enfadada
- Ja i jo sota l'aigua hi veig el palau de la reina d'Anglaterra – es va burlar l'Alex

Però finalment hi van entrar, era tal com el Nil havia explicat, van trucar a la porta i es va sentir .....

- Qui hi ha?
- Sóc la Sara Gomez Rodriguez i el meus amics que podem entrar?
- Què voleu?
- Simplement parlar amb la Vella Sara vull dir Siria –va respondre en Nil

Era una nena molt bonica d'uns deu anys, rossa i amb una cua baixa, amb els ulls d'un color blau cel preciós i una cicatriu al braç en forma de flama de foc. Portava un vestit marró claríssim.

- Ella va morir farà uns setanta anys, jo sóc la seva neta- va contestar la veu mentre obria la porta –em dic Valentina, em podeu dir Valen. Entreu, sou benvinguts. Visc sola des que la mama se'n va anar a buscar mores i no va tornar mai més. Des d'aquell dia que me les arreglo sola. Ell és el Roki, el meu gos. I bé què voleu Sara, Alex, Pau i Nil?
- Per començar com et saps els nostres noms? i després volíem demanar ajuda a la vella Siria però si no, a tu –Va dir l'Alex desconfiat
- Soc la neta de la Vella Siria també sóc una bruixa què us pensàveu? –va dir la Valentina fent-se la important
- Com mola!!!! – va cridar en Nil
- Però de les aprenents ja ja ja!!!! – respondre la Valentina rient-se d'ella mateixa
- Bé... Nosaltres veníem per demanar que resussitis als amos de la masia que hi ha aquí al bosc – va dir la Sara anant al gra
- Perquè?

Els li van explicar tot el que havia passat i com van arribar fins aquí. La Valentina escoltava amb molta atenció i ella va creure tot el que li deien. Però l'Alex sospitava alguna cosa d'aquella nena que acabaven de conèixer. Ell no es creia que fos bruixa. Van fer un pla la Valentina, va buscar uns llibres de màgia i van anar a la masia i van cridar a la veu. La veu es va mostrar: eren uns simples esquelets vivents. Tots es van posar a cridar menys en Pau que es va posar a riure de lo patètic que era. Acabaven de conèixer i ja tots confiaven en la Valentina menys el desconfiat de l'Alex. La Valentina va començar a dir unes paraules indesxifrables:

- DEMORITAXMES SOMO REBISQUILI TO PIPOLIQUI TO HOUSISQUI

Estaven tots darrere de la Valentina, agafats de les mans i com que l'Àlex no hi confiava i no creia en magia no s'agafaven de les mans fins que la Sara li va agafar la mà i l'Àlex va començar a fer el que feien els altres: repetir les paraules que deia la Valentina per dintre i...

Va funcionar! En un obrir i tancar d'ulls els esquelets ja no eren esquelets tornaven a ser humans! Eren una família de pagesos!

- Paula!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Que content estic de veure't – Va dir en Pau
- *Tanquil els m'han cuidat com una leina són em Sosep la Sivia i la Maina* – va respondre la Paula assenyalant-los.

En Josep era el pare, la Silvia la mare i la Marina la seva filla. Els van explicar que havien estat víctimes d'un encanteri i encara no tenien clar què era el que havia passat, però els estaven molt agraïts.

Van estar junts la resta de les vacances. Des d'aquell moment que cada estiu les vacances són a la Costa Brava per a visitar-los. Van ser unes vacances inoblidables per tots i totes. Van ser les millors vacances del mon.

FI